

vi gjort det vanskeligere for dem. Det er det, der er min pointe.

Margrete Auken (SF):

Allerførst en ros til ministeren; ikke bare for den besvarelse, vi har fået her i dag, men faktisk for hele den proces, hvor det her er en station.

Jeg synes, det har været et fint arbejde, man har lavet i ministeriet, hvor man har inddraget Folketinget og har den her lange række af åbne møder, hvor der ligger en række arbejdsrapporter foran os. Jeg synes, det er flot, at man har alt det her med, og vi håber altså, at ministeren kan køre videre. Det er i øvrigt en stil, jeg synes man skulle fortælle andre om. Det er en god måde at lægge en ny strategi på at få så megen bredde ind i det, sådan så man måske oven i købet selv får kohærens, som det hedder så kønt, når der skal være sammenhæng i tingene.

Så et lille spørgsmålstejn: Nu er der jo kommet nye initiativer, også i forhold til dem, vi har haft hidtil, nemlig konflikthåndtering og aidsforebyggelse og at tage hånd om aidsofre, og det er to meget vigtige ting, som vi i SF er meget glade for at regeringen tager på sig, men det rejser jo altså spørgsmålet, om vi kan klare det alt sammen.

Jeg tror, vi skal være meget taknemmelige over, at vi har entusiastiske ngo'er, som knokler med det her og ikke lader sig blæse omkuld af liberalister, som mener, at det kun er erhvervslevet, der ikke selv skal stille med medlemmer; at vi altså kan lade disse kompetente ngo'er gå ind i det.

Jeg tror alligevel, at vi har en svær prioriteringsdebat foran os, som ingen af os har svaret på, for når man skal prioritere noget, som det hedder, så betyder det jo altid, at nogle skal have mere, og er der så nogle, der måske skal have mindre?

Danmark er et foregangsland, og det er vi jo, fordi det ikke er så skamfuldt, hvad der foregår i Danmark, som det, der foregår i de andre lande. Ulykken er jo, at bistanden går ned, samtidig med at toldmurene osv. er så skrappe, som de plejer at være, ubalancerne er så skrappe, som de plejer at være. Jeg synes nok, at vi skal være foregangsland også på den måde, at vi er med til at rejse den debat i resten af donorlandene: Hvordan får vi det her op på et sådant niveau, at også disse lande bliver i stand til at klare sig selv?

Og den type frihandel, som vi diskuterer her, og som jeg i hvert fald mener man satser på i WTO-sammenhæng osv., går SF meget stærkt ind for, og jeg vil virkelig mene, det er godt, hvis det er det – det tror jeg det er – der ligger i partnerskabstanken, altså at man for alvor kommer ud over at se modtagerlandene som klienter og for alvor begynder at sige, at den gensidighed, som vi vil satse på, er en, alle parter har brug for, og hvor vi kommer til at snakke med hinanden, altså det civile samfund og staterne osv. osv., men også, at det bliver noget, som vi bliver i stand til at føre ind i vores EU-politik, sådan så den sammenhæng skabes, sådan så man ikke tumler ind over hinanden med projekter, der måske oven i købet modarbejder og dårligt nok støtter hinanden.

Det skal også være sådan, at vi kan finde den i forhold til de store organisationer. Hr. Per Stig Møller har nævnt vores diskussioner i WTO flere gange, og jeg mener, at det er en meget vigtig diskussion at få ind. Jeg mener ikke, at vi er færdige endnu med at se på, hvordan linjen skal være dér, og dér vil den der partnerskabstanke rigtigt udarbejdet, eller jeg havde nær sagt rigtigt indarbejdet, blive en stor styrke til at komme videre med det, men det kræver også en forhåndsparathed til at opfange, hvad sker der i de der forhandlinger, og det er en anden type beredskab, som vi ikke har i øjeblikket.

Jeg tror, at det bliver helt afgørende for ulandenes chance, at vi får en fair verdenshandel, hvor der også er forskel på de krav, der stilles. Vi siger miljø, og vi siger sociale kriterier, men der er jo forskel på dem også. Nogle miljøkriterier er for alle parter helt nødvendige, andre kan vise sig at være nogle, hvor vi skal diskutere, om de skal være tilsvarende. Men de sociale kriterier, hvor også hr. Per Stig Møller peger nogle af dem, er en diskussion, som jeg ikke synes at vi skal skyttegravsplacere os i, men sørge for at få rejst på en god måde.

Tænk, om vi alle sammen i god tid kunne stå sammen om spørgsmålet om en strategi op til det WTO, som lykkeligvis kuldsejlede i Seattle, for det var nogle dårlige ting, der stod på dagsordenen, sådan så det samarbejde, vi får mellem ngo'er, og vi får mellem de fattige lande og den vestlige verden, ikke bliver et hujende raseri, men bliver en velforberedt strategi, hvor vi sætter de langsigtede mål, som er til gavn for os alle sammen. Det vil vi godt understrege meget.

Så glæder vi os i øvrigt over, at de øvrige kriterier, vores gamle kriterier, er med. Jeg tager